

Petra Štarková

Pravidla skutečných ninjů

Ilustroval
Viktor Svoboda

albatros | pasparta

Pravidla skutečných ninjů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Štarková

Pravidla skutečných ninjů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pravidla skutečných ninjů

Petra Štarková

Ilustroval Viktor Svoboda

albatros | pasparta

Petra Štarková **Pravidla
skutečných ninjů**

Ilustroval
Viktor Svoboda

ALBATROS
PASPARTA

© Albatros, 2019
© Pasparta Publishing, 2019
© Petra Štarková, 2019
Illustrations © Viktor Svoboda, 2019

www.petrastarkova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-05692-0 (Albatros)
ISBN tištěné verze 978-80-88290-39-1 (Pasparta Publishing)
ISBN e-knihy 978-80-00-07238-8 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Avaři a nový kluk

Ahoj čtenáři. Jmenuju se Hynek a chodím do 4. B. Čtete rádi příběhy, které vypráví děti? Tenhle vám povím já. Je o klukovi, který se jednoho dne objevil v naší třídě a nějaký čas to vypadalo, že zase poputuje dál do jiné třídy a jiné školy, ale pak to bylo všechno jinak. Asi takhle:

Bylo krásné březnové ráno a v naší třídě probíhala hodina vlastivědy. Tenhle předmět nás učí pan učitel Sluníčko, jemuž všichni tajně říkají Smajlík. Začal nám zrovna vysvětlovat novou látku.

„V učebnici máte napsáno, že staří Slované byli sužováni kočovnými Avary. Co to znamená?“ obrátil se na nás. Nikdo se

samozřejmě nepřihlásil. Jednak bylo teprve pondělí a my si museli šetřit síly, abychom ve škole přežili do pátku, a pak taky nejspíš polovina třídy netušila, nač se vlastně ptal. Mohli jsme se sice o přestávce podívat, co budeme probírat, ale nikdo z nás to neudělal, protože se nám možná podařilo uhodnout heslo na školní wifi. Kdybychom ho dokázali prolomit, dali by se tu lovit pokémoni. Jenže teď máme mobily vypnuté a schované v košíku na okně a musíme přemýšlet nad nějakými Avary. A aby bylo ještě hůř, Smajlíka nenapadlo nic lepšího než vyvolat zrovna mě. Dělá mi to často, nejspíš proto, že sedím v první lavici.

„No... znamená to... že byli sužováni?“ zkusil jsem vymyslet alespoň nějakou odpověď. Samozřejmě že vůbec nemám tušení, co ti Avaři byli zač a co tu vlastně chtěli. Pan Sluníčko se však nedal.

„Hynku, když tě budu sužovat, tak se ti stane co?“ zeptal se.

„Zhubne?“ odpověděla místo mě Kristýna v zadní lavici a několik dětí se rozesmálo. Včetně mě. Je totiž pravda, že mám pár kilo navíc. Ale taky mám rád vtipy a nevadí mi, když si ze mě někdo dělá legraci, takže jsem se zasmál spolu s ostatními.

„No, to možná taky,“ připustil pan učitel. „Vysvětlím vám to ještě jednou. Avaři byli válečníci, kteří putovali z jednoho kraje do druhého. Neměli žádný pořádný domov, nic nestavěli, nevyráběli, žili hlavně z loupeživých výprav. Slované, tedy naši předkové, bydleli na jednom místě, a tak se živili pro změnu hlavně tím, co vy-pěstovali. Takže se často stávalo, že k nim přijeli ti Avaři a dělali na jejich polích co?“ ukázal na spolužačku.

„Pěstovali zeleninu?“ pokusila se najít správnou odpověď Julie. Neudržel jsem se a znova jsem vyprskl smíchy, spolu s ostatními spolužáky. To je nápad, půjdu na cizí pole a budu si tam něco pěstovat!

„Loupili přece!“ vykřikl Smajlík a plácl přitom dlaní do stolu. Chystal se nám nejspíš ještě říct, že hlavu máme na krku proto, abychom přemýšleli, protože to obvykle v takových chvílích říká, když vtom se otevřely dveře.

„Dobré poledne,“ pozdravila nás zástupkyně paní ředitelky, která právě vešla do třídy spolu s neznámým klukem. Měl na sobě vybledlou mikinu podobnou té, co mám u babičky a smím ji nosit jenom na zahradu, hlavu měl na bocích vyholenou na krátkého ježka a uprostřed delší černé vlasy, které padaly do všech stran. Když jsem se mu podíval na ruce, všiml jsem si, že má dlouhé a špinavé nehty. Takové jsem měl snad jen na výpravě s oddílem, když jsme dělali iglú z bláta, a máma mi pak doma drhla ruce nějakým malým kartáčkem. Toho kluka mi bylo trochu líto, protože stát přede všemi v tomhle děsném oblečení, co se nosilo asi tak před sto lety, a být tu navíc úplně nový, to asi není nic moc.

„Dobrý den,“ odpověděli jsme a posadili se. Kluk vypadal, jako když neví, jestli má pozdravit a koho vlastně.

„Tohle je váš nový spolužák,“ oznámila zástupkyně a postrčila ho trochu dopředu, „jmenuje se Ivoš.“

„Ahoj Ivoši,“ usmál se na něj pan učitel Sluníčko a podal mu ruku. Ten kluk ale stál, koukal se do země a rukou mu vůbec nepotrásl. „Řekneš nám, odkud ses přistěhoval?“

Dřív než kluk stačil otevřít pusu, zastavila ho paní zástupkyně:

„To možná není nejlepší nápad. Totiž...“ Trochu zrudla a vypadalo to, že vlastně neví, co má říct. Kluk nezrudl vůbec, koukal pořád do země a neříkal nic. „Chci říct, že Ivošova rodina už několikrát měnila bydliště. Ale teď už Ivoš bude bydlet natrvalo tady ve městě, a tak bude chodit do naší školy,“ vysvětlila nám.

Kluci i holky se se zájmem dívali na nového spolužáka. Nechápu. Proč ho paní zástupkyně nenechala říct, kde bydlel předtím? Otočil jsem se na ostatní dozadu a prohlásil:

„A není Ivoš třeba Avar?“ Všichni se rozesmáli. Ještě jsem vám nevysvětlil, že největší třídní komik jsem u nás já.

„Aby nás neoloupil,“ dodala k tomu starostlivě Anička a všichni se smáli ještě víc. To je nápad. Proč by nás měl oloupit? Ivoš ale najednou zrudl. Asi to vzal vážně. Ozvala se rána, protože práskl aktovkou o zem. Nebo mu možná nějak vypadla z ruky, těžko říct. Zatvářil se v tu chvíli strašlivě zle, jako kdyby nás všechny nenáviděl. Pak vyrazil ze třídy a třískl za sebou dveřmi. Rázem byste ve třídě slyšeli spadnout i špendlík.

